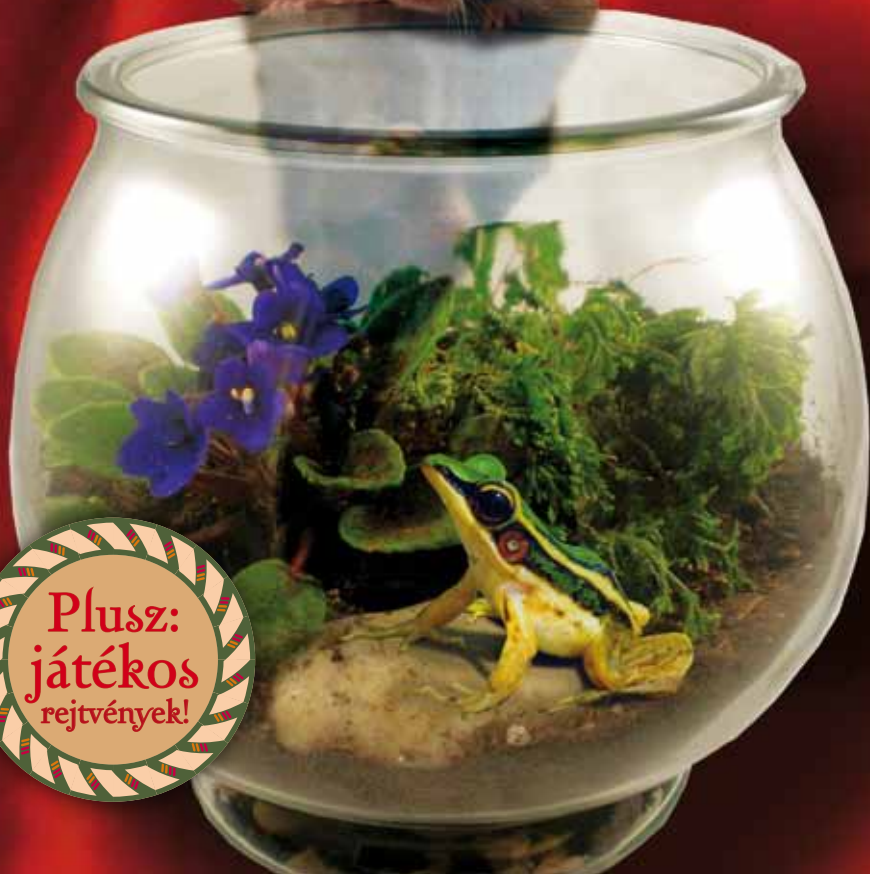


Betty G. Birney

# Spuri



és a barátság



## Az új fickó

**P**énteken Mrs. Brisbane bejelentette, hogy Richie-vel megyek haza hétvégére.

– Szuper! Spuri is jön a buliba! – kiáltotta A. J.

Soha nem voltam még buliban a 26-os termen kívül. Túlradó örömben felugrottam a karikámra, és tekertem néhány kört, amilyen gyorsan csak tudtam.

– PONG! – szólalt meg Héka.

Hoppá! Csak most döbbsentem rá, hogy Hékát nem hívták meg a partira.

– És Héka? – kérdezte Richie. – Ő is jöhet?

Mrs. Brisbane azonban megrázta a fejét.

– Azt hiszem, épp elég tennivalód lesz. Egyébként is, Héka velem jön haza. A férjem meglepetéssel várja.

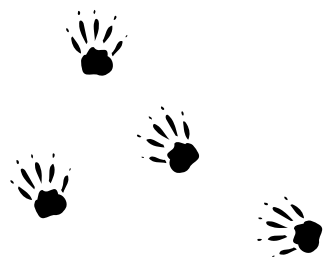
– Ó! – csúszott ki a számon. Mr. Brisbane, akit már karácsony óta nem láttam, éppen egy békának készít meglepetést? Újra éreztem, ahogy belém férkőzik a zöld szemű szörnyeteg. Irigy voltam a bután vigyorgó zöld halomra, és nem voltam büszke magamra.

Betty G. Birney

# **SPURI ÉS A BARÁTSÁG**

Könyvmolyképző Kiadó  
Szeged, 2011

*Jane Birney de Leeuw-nak,  
a nővéremnek és legjobb barátomnak,  
valamint Spuri LEGJOBB-LEGJOBB-LEGJOBB  
barátjának és szerkesztőmnek, Susan Kochannek*





## 1. Váratlanul átalakul

**D**ÖCC-DÖCC-DÖCC!

Mrs. Brisbane és én a hosszú téli szünet után épp visszafelé tartottunk a Longfellow Iskolába. Ám most valahogy sokkal több döccenő volt az úton, mint amikor legutóbb ültem a kis kék autóban.

– Nos, Spuri – szólalt meg Mrs. Brisbane, ám azonnal félbeszakította egy újabb DÖCC! – Ne lepődj meg – DÖCC! –, ha azt tapasztalod, néhány dolog megváltozott – DÖCC! – a 26-os teremben. – DÖCC!

Éppen a gyomrom enyhe liftezésével voltam elfoglalva, miközben erősen kapaszkodtam a létrámba, így nem igazán értettem, mit is akar mondani. Vajon mit ért „változás” alatt?

– Amíg te otthon voltál Berttel – DÖCC! –, én bejöttem az iskolába, hogy elrendezzek néhány dolgot.

A téli szünet javát valóban otthon töltöttem Mrs. Brisbane férjével, Berttel, és bármennyire is kedvelem őt, kissé belefáradtam a napi többszöri labirintusfutásba. Mr. Brisbane imádja nézni, ahogy a labirintusaiban szaladgálok. Az iskolában

viszont legalább húsz szempár figyel rám egyszerre. És mivel osztályhörcsög vagyok, az osztályteremben a helyem.

Ahogy Mrs. Brisbane beállt a parkolóba, a gyomrom is lenyugodott kissé.

– Nos, milyen változásokról van szó? – kérdeztem, de természetesen csak a szokásos „kunk-kunk-kunk” hallatszott.

– Néha jó egy kicsit felrázni a dolgokat, Spuri – válaszolt Mrs. Brisbane, miközben kinyitotta a kocsiajtót. – Majd meglátod.

A döcögős úttól már épp eléggé fel voltam rázva. Aztán a jeges szélről megborzongtam, utána pedig semmit sem láttam, mert Mrs. Brisbane egy sálat dobott a ketrecre. Ezt azért annyira nem bántam, hiszen úton voltam a 26-os terembe, és már a pusztá gondolat is melegséggel töltött el, hogy újra láthatom majd a barátaimat. Bár az is lehet, hogy csak a fűtéstől melegedtem át, mert közben beléptünk az iskola ajtaján.

– Szia, Sue! Felkészültél a mai napra? – kiáltotta valaki. Bár nem láthattam Miss Loomist, a hangját felismertem. Az osztályterme a folyosó túlsó végén volt, és nagyon jó barátnők voltak Mrs. Brisbane-nel.

Végre Mrs. Brisbane belépett a 26-os terembe, és levette a ketrecremről a sálat. Én pedig abban a pillanatban sokkot kaptam. Valami elkunkoghatatlan történt az osztállyal! Először is, a padokkal valami nem stimmel. Szünet előtt mind a terem eleje felé nézett. Most azonban a csinos és rendezett sorok helyett csoportokba voltak rendezve. Mrs. Brisbane asztala a sarokba költözött. A hirdetőablán, amelyen decemberben még vidám hóemberek tolongtak, most ismeretlen emberek arcképei lógtak.

Annyira beleszédültem ebbe a sok változásba, hogy észre sem vettem: időközben megtelt a terem. Aztán *Halkabban*-A. J. hangosan rám köszönt, amikor kilépett az öltözőből.

Ezután a többi barátom is odajött köszönni.

– Kellemesen telt a szünidőd? – kérdezte Miranda Golden. Ő egy majdnem tökéletes ember, ezért is szeretek rá *Arany-Mirandaként* gondolni.

– Anyukám üdvözlétét küldi – mondta *Hangosabban*-Sayeh az ő édes, lágy hangján.

– Hé, Spuri-muri! – kiabált Garth. Ezen Gail kuncogni kezdett, de nem haragudtam meg rá, ugyanis Gail mindenben nevetni szokott.

Abban a pillanatban megszólalt a csengő.

– Gyerekek, keressétek meg a névtábláitokat, és üljetek le a helyetekre! – szólalt meg Mrs. Brisbane.

Hosszas székcsikorgás, futkosás, lökdösés után az osztálytársaim végre megtalálták az új helyüket. Így azokat is jobban láthattam, akik eddig a terem távolabbi végében ültek, mint például *Ne-panaszkodj*-Mandy Payne, *Ülj-nyugton*-Seth Stevenson és *Hallottam*-Kirk Chen. Talán tényleg jó néha felrázni a dolgokat.

Aztán még egy furcsaságot vettem észre. Volt egy idegen a 26-os teremben: Sayeh, Gail és Kirk asztalánál ült.

– Mrs. Brisbane, ő nem ide tartozik! – kunkogtam hangosan. – Rossz terembe jött!

Mrs. Brisbane talán meg sem hallott engem.

– Amint látjátok, néhány dolog megváltozott a téli szünet alatt. És érkezett egy új diákunk is – jelentette be a tanárnő. – Gyere ide, Tabitha!

Az új kislányon látszott, hogy rettentően FÉL-FÉL-FÉL, de felállt és Mrs. Brisbane-hez lépett.

– Ő itt Tabitha Clark, és szeretném, ha mindannyian szívesen fogadnátok őt. Tabitha, mondj valamit magadról!

Az új kislány csak állt, majd lehajtotta és megrázta a fejét. Mrs. Brisbane újra az osztályhoz fordult.



– Nos, akkor ezt későbbre halasztjuk. Ki szeretne mára Tabitha segítőtársa lenni?

– Én! – kiáltotta valaki. Természetesen *Jelentkezz*-Heidi volt a bekiabáló, és mint mindig, most is elfelejtette feltenni a kezét.

– Jelentkezz, Heidi! Azt hiszem, Mandynek hamarabb láttam a kezét. Mandy, te leszel ma Tabitha segítője. Szeretném, ha mindannyian bemutatkoznátok neki, és bevonnátok őt mindenbe, amit csinálunk. – Mrs. Brisbane ez után az új kislányhoz fordult. – Biztos vagyok abban, hogy sok barátot fogsz szerezni a 26-os teremben. Most leülhetsz.

A kislány visszament a helyére, de egy pillanatra sem emelte fel a tekintetét a padlóról. Látszott rajta, hogy szüksége van egy barátra. Annyira őt figyeltem, hogy csak félig hallottam, amit Mrs. Brisbane ezek után mondott. Tényleg „tollászkodás”-ról beszélt?

– Végtére is, ez a Longfellow Iskola – mondta. – És remélem, mindannyian tudjátok, hogy Henry Wadsworth Longfellow híres amerikai tollforgató volt.

*Tollforgatás!* Hála istennek, semmi köze a csirkékhez és a pulykákhoz! Be kell vallanom, a szárnyasoktól tartok kissé, egészen hörösöggölyökkorom óta, amit még a Kedvenckertben töltöttem. Ma is gyakran vannak rémálmaim arról a napról, amikor egy hatalmas, zöld papagáj kiszabadult a kalitkájából, és rikácsolva a ketrecemre vetette magát: „Nagyszerrrű! Nagyszerrrű! A hörörcsög jóízű!” Még akkor is rikoltzott, amikor Carl, az eladó, végre elvitte.

A kellemetlen emléket egy bekiabálás zavarta meg: „Költő vagyok – mint a nagyok. Nevem nélkül nem írhatok.<sup>1</sup>”

<sup>1</sup> Az eredetiben: *I'm a poet and I know it. My feet show it – they're long fellows.* Lefordíthatatlan, az Amerikai Egyesült Államokban elterjedt szójáték, melynek utolsó szavaival – long fellows – Kirk a korábban említett, Longfellow nevű költőre utal vissza.

– Hallottam, Kirk! – szólt vészjósló hangon Mrs. Brisbane.  
– Szóval, amint már mondtam, a tanév hátralévő részében versek olvasásával és írásával is fogunk foglalkozni.

Hangos morgás kezdődött. Azt kell hinnem, hogy az emberek félnek a költészettől, még akkor is, ha nincs köze a szárnyasokhoz.

Seth izgett-mozgott a székén, és úgy tett, mint aki leejti a fejét a padjára.

– Költészet – dünnyögte.

– Ülj nyugton, Seth! – szólt rá Mrs. Brisbane.

A nyugton ülés Sethnek nem ment egykönnyen. Most, hogy gyakorlatilag pont előttem ült, láttam, hogyan hintázik és izeg-mozog folyton a székén, amin Gail Morgensternnek természetesen muszáj volt kuncognia.

– Ne kuncogj, Gail! – szidta össze Mrs. Brisbane.

Gail abbahagyta a kuncogást, és elkezdett csuklani.

– Menj, igyál néhány korty vizet! – mondta neki Mrs. Brisbane, majd az új kislányhoz fordult. – Tabitha, tedd azt el, kérlek!

Mindenki Tabithát bámulta, engem kivéve. A kislány egy rongyos plüssmackót szorongatott a karjában. A szürke medve füléből kilógott a töltelékként használt vatta, agyonmosott kék ruhájáról pedig hiányzott egy gomb. Még a mosolya is kopott volt.

– Most azonnal! Légy szíves! – szólalt meg újra Mrs. Brisbane.

Szerencsére a teremben csönd volt. Bezzeg ha Gail bent lett volna, egyszerre fogta volna el a csuklás és a nevetés!

Tabitha egyetlen szó nélkül a padjába csúsztotta a megviselt mackót.

Ebben a pillanatban Mr. Morales, az igazgató lépett be a terembe.

– Elnézést kérek a zavarásért, Mrs. Brisbane. Csak üdvözölni szerettem volna az osztályt az új év alkalmából.

Az igazgató ezúttal is nagyon elegáns volt, a nyakkendőjén apró ceruzák szárai sorakoztak. Mr. Morales mindig viselt nyakkendőt, mert ő volt a Longfellow Iskola Legfontosabb Embere.

– Köszönjük, Mr. Morales – válaszolt Mrs. Brisbane. – Van egy új diákunk, Tabitha Clark, és amint láthatja, kissé átrendeztük a termet.

– Örülök, hogy itt vagy, Tabitha – fordult az igazgató az új kislány felé. – Biztos vagyok benne, hogy jól fogod érezni magad a 26-os teremben. Lám-lám, Spuri barátunk is újra köztünk van – mondta rám pillantva, majd átsétált az egész termen, és egészen a ketrecemig jött.

– JÓ, HOGY LÁTTLAK! – kunkogtam, ahogy csak a torkomon kifért.

– Szervusz, kis barátom! – üdvözölt az igazgató, majd újra az osztály felé fordult. – Sok mindent tanulhattok Spiritól. Sikeres félévet kívánok mindannyiótoknak!

Miután elment, újra Tabithára fordítottam a figyelmemet. A kislány lehajtott fejjel ült. Nem láttam tisztán az arcát, de majdnem olyan vörös volt, mint rézszerű haja. Azt hiszem, elég sokáig nézhettem őt, mert hirtelen megszólalt a szünetet jelző csengő.

– Gyere, Tabitha, vegyük fel a kabátunkat! – mondta Mandy, mire az új kislány a zsebébe süllyesztette a mackóját, és követte Mandyt az öltözőbe.

Amint a tanulók mind kimentek, Miss Loomis rontott be a terembe. Az arca kipirult az izgatottságtól, göndör fűrtjei szanaszét álltak.

– Felkészültél? Mehet? – kérdezte lelkesen Mrs. Brisbane-től.

– Persze – válaszolt a tanárnőnk. – Máris csinállok neki helyet. Az ablak alatti asztalhoz léptek, amin az én ketrecem is állt.  
– Szerintem itt el fog férni – mutatott a mellettem lévő üres helyre Miss Loomis.

Mrs. Brisbane arrébb toltta az ellátásomhoz szükséges dolgokat.

– Biztos, hogy nem kell vele sokat vesződni?

– Jaj, dehogyis! Még annyi baj sincs vele, mint egy hörcsőggel – válaszolt Miss Loomis.

MI-MI-MI? Mivel nincs annyi baj, mint egy hörcsőggel? Mintha én eddig olyan sok gondot okoztam volna a 26-os teremben bárkinek is! Hát nem annak szentelem az egész életemet, hogy segítsem az osztálytársaim és a tanárom munkáját? Meglepődtem, hogy Mrs. Brisbane nem javította ki a barátnőjét. Már éppen szót, azaz kunkot akartam emelni saját érdekében, amikor megszólalt a csengő, és Miss Loomis kiharzott a teremből.

Most már igazán kíváncsi voltam, ki nem jár annyi vesződséggel, mint én. Ahogy Miss Loomis beszélt róla, élőlénynek kellett lennie.

De kicsoda? A kíváncsiságtól remegett a bajszom, és visketett a mancsom.

A szőr szinte felállt a hátamon, miközben a terem újra megtelt gyerekekkel. Láttam, amint Tabitha kivessi a zsebéből a mackóját. Heidi is látta, és a szemét forgatva Gailre nézett, miközben az új kislány felé biccentett. Gail pedig alig bírta visszatartani a kuncogását, de azért sikerült erőt vennie magán.

– Nos, amint mondtam – kezdte Mrs. Brisbane –, az új év jó néhány újdonságot is magával hozott. A következő új dolog pedig egy vadonatúj osztálykedvenc. Úgy gondolom, még izgalmasabbá fogja tenni az életet itt, a 26-os teremben.

Új osztálykedvenc? Miért akar egy új állatot a terembe, amikor már van itt egy csodálatos, fantasztikus – na, jó, tökéletes – osztálykedvenc, nevezetesen én?! Csak nem akarnak lecserélni?

Miss Loomis egy hatalmas üvegtartállyal tért vissza. Nem láttam, mi van benne, mert az osztálytársaim mind felálltak, a nyakukat nyújtogatták, *ó*-ztak és *á*-ztak és *hú*-ztak, és persze egymás közt sutyorogtak.

– Egy béka! – kiáltott fel Heidi.

Miss Loomis végre letette az üvegtartályt a ketrecem mellé. Végre láthattam – egy kis vizet, köveket meg valami zöldet, ami tele volt DUDOR-DUDOR-DUDORral.

– Ez itt a mi új békánk – jelentette be Mrs. Brisbane. – Miss Loomis fog néhány szót szólani róla.

– Nos, gyerekek, mint tudjátok, a mi osztályunkban is lakik egy béka. A neve George, és fajtájára nézve kecskebéka. A téli szünet előtt az egyik diákom hozta ezt a békát, hogy George ne legyen egyedül. Hékának neveztük el: Héka, a Béka. Sajnos, George nem kedvelte meg Hékát. És ahogy egy kecskebékához illik, George úgy tudatta ezt velünk, hogy egyfolytában hangoskodott. Úgy tűnt, ez nagyon megviseli Hékát, mert egész álló nap csak ugrált és pacsolt, miközben George brekegett.

Az osztálytársaim ekkor már mind nevettek, én viszont egyáltalán nem. Egymancsról értettem, hogy George nem akart egy másik békát, akivel vetélkednie kellett. Másmancsról viszont nem volt tőle túl barátságos gesztus lebrekegni Hékát.

– Szóval ennyi brekegés, ugrálás és locspocs közepette egyáltalán nem tudtunk tanulni – folytatta Miss Loomis. – Ezért megkérdeztem Mrs. Brisbane-t, hogy a ti osztályotok vajon

befogadná-e Hékát, és ő igent mondott. George nélkül elég csendes jószág. Nos, mit szóltok hozzá? Maradhat?

– IGEN!!! – kiabáltak a barátaim. Mindenki, kivéve Tabithát, aki titokban a mackóját simogatta.

Valaki brekk-brekk-brekegni kezdett, vicces „békás” hangon. Nem Héka volt...

– Hallottam, Kirk. Ennyi elég is lesz. Mostantól csak Héka brekeghet. Szerintem nagyon jó barátok lesznek Spurival – mondta Mrs. Brisbane.

Barát? Nekem? Legalább nem helyettem van itt – phű! De a 26-os terem minden egyes tanulója és tanára a barátom volt már, miért lett volna szükségem egy újabbra? Ennek ellenére nem akartam udvariatlan lenni vele, főleg nem annyira, mint George.

Miután Miss Loomis elment, Mrs. Brisbane megengedte az osztálytársaimnak, hogy közelebből is szemügyre vegyék Hékát.

Seth kopogtatott az üvegen.

– Ne csináld ezt, Seth! Még megijeszted – szólt rá a tanárnő.

– Nem úgy néz ki, mint aki bármitől is megijedne – jegyezte meg Miranda.

– Szerintem mosolyog – kapcsolódott be a beszélgetésbe Kirk. – Biztos majd kiugrik a bőréből örömeiben.

Gail kivételesen nem kuncogott, ami összezavarta Kirköt.

– Érted? Majd kiugrik a bőréből... mert béka... – próbálta megmagyarázni a saját viccét.

Gail elhúzta a száját, és a plafon felé fordította a szemét, amitől Kirk egyáltalán nem akart kiugrani a bőréből.

– Gyere, Tabitha, nézd meg te is Hékát! – hívta Mrs. Brisbane az új kislányt.

Tabitha azonban csak a padját bámulta, és megrázta a fejét.

– Gyere már, Tabitha! – szólt oda neki Mandy is türelmetlenül.

Ám Tabitha újra csak megrázta a fejét.

– Egész nap nem akar csinálni semmit – nyafogott Mandy.

– Ejnye, Mandy... – csóválta meg a fejét rosszállóan Mrs. Brisbane.

– Ez tényleg egy béka? – Richie merőn bámulta Hékát, aki ugyanolyan merőn bámult vissza rá. – A békák nem vízben élnek?

– Néhányuk igen – válaszolt Mrs. Brisbane. – Más fajták pedig fákon. Héka közönséges kiáltó béka. Víz közelében, de nem benne él. Ezért van a terráriumában víz és föld is.

A közönséges kiáltó béka nem hangzott túl érdekesen, Hékának mégis sikerült magára vonnia az egész osztály figyelmét.

– Gondozhatom én Hékát? – kérdezte A. J. kiabálva.

– Halkabban, A. J.! – mondta Mrs. Brisbane. – Együtt fogjuk gondját viselni.

Amikor a gyerekek visszaültek a helyükre, Mrs. Brisbane felmutatott egy könyvet, ami a békák gondozásáról szólt.

– Ezt a könyvet fogjuk olvasni – magyarázta. – Héka kicsit másfajta törődést igényel, mint Spuri. Végül is Spuri meleg véرű emlős, Héka pedig hideg véرű kétélтű.

Kétélтű! Még csak nem is hasonlít az emlősre. Már magától a szótól is megdermedt az ereimben az egyébként meleg vérem.

Mrs. Brisbane beleolvasott a könyvbe.

– Lássuk csak! – mondta. – Itt azt írják, hogy a közönséges kiáltó béka közepes méretű és nyugodt természetű. Nagyon jellegzetes pengő hangja miatt hívják kiáltó békának.

– PONG!

Majdnem leestem a létrámról. Hát ez meg miféle zaj volt?

Aztán más zajt is hallottam: az osztály nevetését.

– Ez valóban nagyon jellegzetes pengő hang volt – mondta Mrs. Brisbane kissé meglepetten.

– PONG! – Ezúttal a hang egyértelműen a békától származott. Micsoda beszéd ez? A békák nem azt mondják: brekeke?

Mrs. Brisbane Héka terráriumára felé fordult.

– Köszönjük szépen a bemutatót, Héka.

Aztán újabb „pong-pong-pong” hallatszott, ám ezúttal nem a szomszédból jött a hang.

– Hallottam, Kirk Chen – szólt rá a tanár, majd tovább beszélt a kételtűekről és az életciklusukról.

– Mit eszik? – kiabált be Heidi.

– Jelentkezz, Heidi! – szólt rá kissé fáradtan Mrs. Brisbane.

– Főleg rovarokat. Miss Loomis hagyott itt egy edényben tücsköket.

– Király! – kiáltott fel Kirk.

Mindenki más az osztályban fűjolni kezdett.

Amikor végre abba bírtam hagyni a levegő után kapkodást, kunkogni kezdtem:

– ÉLŐ rovarokat? – Persze senki nem figyelt rám. Héka pedig végképp rám sem hederített, csak ült a terráriumában, és nem csinált semmit. Egyáltalán semmit.



A nap végén, amikor a gyerekek összeszedték a könyveiket, felvették a kabátjukat, és elmentek az asztalunk mellett, az osztálytársaim legalább fele köszönt így: „Szia, Héka” vagy „Holnap találkozunk, Héka”.

Egyetlen osztálytársam sem köszönt el tőlem. Talán mind elfelejtettek.



Mandy néhány percig még ott maradt tanítás után.

– Mrs. Brisbane, azt kérte tőlem, hogy legyek barátságos az új lánnyal, de ő egyáltalán nem barátságos velem.

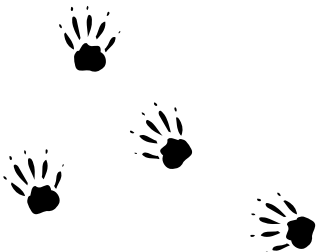
– Ne panaszkodj, Mandy! – csitította a tanárnő. – Nem könnyű új diáknak lenni egy osztályban. Csak képzelj magad az ő helyébe! Adj neki egy kis időt! Még előttünk az egész félév.

Előttünk az egész félév – és nekem egy békával kell eltöltenem?

Mrs. Brisbane tényleg felrázta kissé a dolgokat. Nekem pedig kezdett felfordulni a gyomrom.

„Életed jobbik részében lakoznak a barátságaid.”

*Abraham Lincoln, az Amerikai Egyesült Államok  
tizenhatodik elnöke*





## 2. Konok gondok

**M**áskor is voltak már rossz napjaim. Életem legrosszabb napja az volt, amikor Ms. Mac elment. Helyettes tanár volt, ő talált rám a Kedvenckertben, és hozott el a 26-os terembe. Majdnem összetörte a szívemet, amikor Brazíliába költözött, ami nagyon-nagyon messze van.

És persze korábban is kellett már problémákat megoldanom. Mint például rávenni Mrs. Brisbane-t és a férjét, Bertet, hogy ahelyett, hogy nem szeretnek, inkább szeressenek engem NAGYON-NAGYON-NAGYON.

De még sosem szembesültem ilyen problémával: hogyan kössek barátságot egy békával? Még a Kedvenckertben találkoztam tengerimalacokkal, egerekkel, patkányokkal, vadászgörényekkel és csincsilákkal a kisállat részlegen. Ha békák is voltak, azok biztosan a halakkal és más, nem-túl-érdekes állatokkal laktak.

Amikor vége lett a tanításnak, Mrs. Brisbane felvette a kabátját, a kesztyűjét és a könyveit, odasétált Hékához és hozám, és így szólt:

– Nos, kispajtások, magatokra hagylak titeket éjszakára. Szórakozzatok jól!

Azzal elment.

Eszembe jutott az első éjszaka, amit egyedül töltöttem a 26-os teremben. Ahogy lassan besötétedett odakint, úgy lettem egyre rémültebb idebenn. Akkor éjjel nagyon jólesett volna beszélgetni egy baráttal. Talán Héka is így érzi magát. Akár-csak Tabitha, Héka is új volt az osztályban, és ahogy Mrs. Brisbane is megmondta, nem könnyű újnak lenni. A tanárodnak mindig igaza van, megéri odafigyelni a szavaira.

– Ne aggódj, Héka! – bátorítottam. – Holnap mind visszajönnek ám. És hamarosan Aldo is megérkezik.

Vártam, hogy válaszol. De csak a csendet hallottam. Tudtam, hogy talán nem is érti, mit mondok. Viszont én már értettem az emberek nyelvén, és úgy tűnt, ők is felfogják valamelyest az én kunkogásomat. Egy béka sem jelenthet különösebb nehézséget. Úgy döntöttem, teszek még egy próbálkozást.

– HALLASZ? – kunkogtam olyan hangosan, ahogy csak bírtam.

Vagy nem hallott, vagy egyszerűen csak durván udvariatlan volt. Ráadásul nem is láthattam őt túl jól a ketrecemből, ami tele volt a karikámmal, a mászókáimmal, a faágaimmal, a kuckómmal, no meg a tükrömmel. Mivel tudtam, hogy Aldo még órákig nem jön termet takarítani, úgy döntöttem, bemutatkozom. Ahogy az egy tapasztalt (és imádott) osztálykedvenchez illik, megoszthatom vele töménytelen tudásomat az órarendről, a gyerekekről és a 26-os teremben folyó mindenféle munkáról. Héka bármikor fordulhat hozzám tanácsért, ha szüksége lenne rá.

Végül is, sok mindent megtanulhatsz, miközben gondot vi-selsz egy másik élőlényre, ezt már Ms. Mac is megmondta. És ez alól biztosan nem kivételek a békák sem.

Lazán kinyitottam a ketreecem ajtaját. Persze, még mindig a *zár-ami-nem-zár* van rajta. Ennek ellenére még mindig csak én tudok róla, senki más. Szerencsére az emberek azt hiszik, nagyon is jól zár, de higgyetek nekem: ez nem így van.

– Átjövök hozzád, Héka – jelentettem ki.

Megint semmi válasz. Azért én fűrgén igyekeztem új szoba- és osztálytársam felé.

Az üvegtartály egyik felén egy nagy tálban víz volt, a másik felében pedig kavicsok és növények. A terrárium tetejét egy üveglap zárta le. Az egyik nagy zöld növény alatt pedig egy természetes zöld kupac ücsörgött.

Az üvegfal közelébe óvakodtam, és belestem.

A zöld kupac rusnyább volt, mint először gondoltam. Legalábbis hozzám képest. Elvégre én egy aranyhörcsög vagyok, finom, puha bundával, sötét, ígéző szemekkel és édes, pici orrocskával. Az értelmes emberek, mint például Miranda Golden és Sayeh Nasiri, azt mondják rám, cuki vagyok.

Ez a Héka-koma viszont eléggé betegzöld színű, dülledő szemű valami volt, ráadásul teljesen szórtelen. Az összképen sokat rontott a hatalmas – az emberek úgy mondják, fültől fülíg erő – szája, ami úgy kunkorodott felfelé, mintha folyton vigyorogna a gazdája. Ettől függetlenül Héka egyáltalán nem tűnt boldognak, inkább ijesztőnek. Azon igyekeztem, hogy ne rázzon ki tőle a hideg.

– Engedd meg, hogy bemutatkozzam! A szomszédod vagyok, Spurinak hívnak – kunkogtam a lehető legudvariasabban.

Semmi válasz. Talán nem hallotta, amit mondtam. Végül is neki nincsenek olyan szép kis kerek fülecskéi, mint nekem. Sőt, úgy tűnt, egyáltalán nincsenek fülei. Viszont legalább láthatta, hogy én igazán barátságosan viselkedek vele.

– HÉKA! – Közelebb léptem, és kicsivel hangosabban szó-  
lítottam meg. – Bár még nem ismerjük egymást, örömmel  
nyújtok feléd baráti mancsot...

És ekkor, mindenféle figyelmeztetés nélkül, Héka felfújta  
magát, ugrott egyet, majd egy nagyon hangos „Pong!” tört ki  
belőle.

Legalább fél métert ugrottam hátra! Bár Héka nem tudott  
átjönni az üvegen, azért alaposan megijesztett.

– Én csak barátságos akartam lenni – kunkogtam neki, mi-  
közben a ketrecem felé vettem az irányt.

– Pong! – Olyan hangja volt, mint egy elpattanó gitárhúr-  
nak. Hátrakukkantottam. Vajon az a vigyor kihívás volt? Vagy  
inkább gúny?

Még mindig hevesen dobogó szívvel visszairamodtam biz-  
tonságos ketrecembe, és bevágtam magam mögött az ajtót.  
Nem semmi barát ez a Héka, alaposan megijesztett!

Próbáltam belegondolni, hogyan érezném magam az ő bő-  
rében, ahogy Mrs. Brisbane is ajánlotta. De a dudoros, zöld,  
szórtelen valamitől a hideg is kirázott.

Előkaptam a tükör mögül a füzetemet és a ceruzámat. Azt,  
amit még Ms. Mactól kaptam. Erről persze senki nem tudott a  
26-os teremben. Az írás segít kicsit rendbe tenni a gondolatai-  
mat. Most pedig elég sok gondolat motoszkált a fejemben – és  
nem mind szívmengető.



Néhány órát írogattam, Héka pedig csendben volt, ha nem  
számítjuk az elég idegesítő locspocsot. Hörcsögmamám! Én  
minden zaj nélkül képes vagyok rendbe szedni a bundámat, és  
még inni is egy jóízút.

A természet hirtelen fényár borította el, és felhangzott a már ismerős KATT-KATT-KATTogás. A Longfellow Iskola takarítója, Aldo Amato érkezett meg.

– Légy vidám, cimborám, Aldo van itt, kiskomám! – kiabálta.

– Aldo, barátom! – kunkogtam, majd felugrottam a kari-kámra, és futottam néhány kört örömben.

Aldo leállította a takarítókoszt az ajtó mellé, és a ketrecem-hez battyogott.

– Boldog új évet, Spuri! Nagyon jól nézel ki, és egészségesnek tűnsz – mondta.

Aldo igaz barát!

– Ugyanez rád is igaz – viszonyoztam a bókot.

– Na, és ki az új barátod? – kérdezte Aldo, ahogy Hékára nézett. – Nohát, hisz téged ismerlek. A béka a folyosó legvégéről. Mit keresel itt?

– Inkább ne akard tudni! – kunkogtam közbe.

– Higgadj le, kis barátom! – fordult hozzám Aldo. – Hoztam neked valamit. – Azzal belenyúlt a zsebébe, és kicsomagolta a leggyönyörűbb miniparadicsomot, amit valaha láttam. Sígni tudtam volna a boldogságtól.

– Köszönöm, Aldo – kunkogtam hálásan, és gyorsan a pofacskómba rejtettem a finom falatot.

– Nagyon szívesen, Spuri. – Aldo újra Hékára nézett. – Bocs, haver, de nem tudom, mit esznek a békák.

– Azt meg pláne ne akard tudni! – gyözködtem a barátomat.

Aldo megragadott egy barna papírzacskót, és közelebb húzott egy széket.

– Megengeded, hogy veled vacsorázzak? – kérdezte.

Persze, kérdeznie sem kellett volna. Nagyon sok vidám estét töltöttünk már együtt, majdnem mindig együtt vacsoráztunk. Nagy levegőt vettem. Aldónak kellemes krétapor- és

fenyőillatú légfrissítő illata volt. Azt képzeltem, ilyen lehet az erdők illata. Valamikor RÉGES-RÉGES-RÉGES-régen a vad hörcsögök biztosan az erdőkben éltek, lepotyogott fenyőtobozok és meleg kuckót adó avarhalmok alatt. Hát, igen, Aldónak otthon-illata volt!

– Nem baj, ha beszélgetünk kicsit? – kérdezte a barátom.

Egyáltalán nem bántam, hisz egész este beszélgetni próbáltam azzal a zöld kupaccal az üvegalitkában.

– Valamit el kell mondanom, Spuri. Emlékszel, hogy karácsonyra egy eljegyzési gyűrűt adtam Mariának, a barátnőmnek? Nos, újabb híreim vannak. Újév napján összeházasodtunk! – Feltartotta a bal kezét. Az egyik ujján egy aranykarika csillogott.

– Nagyon SOK-SOK-SOK boldogságot! – kunkogtam örömködvé.

– Kösz, kishaver. Tudom, megígértem neked, hogy ott lehetsz az esküvőmön, de olyan hirtelen döntöttük el. Ugye, megérted? – aggodalmaskodott.

Természetesen „igen”-t kunkogtam. Végül is, én voltam az, aki segítettem nekik, hogy egymásra találjanak. És amikor találkoztam Mariával, ugyanolyan kedvesnek találtam, mint Aldót.

– Szóval házasember lettem. És tényleg boldog vagyok. De gondolkodóba is estem, Spuri. Szeretem ezt a munkát, de nem fizet túl jól... – Aldo egy kis szünetet tartott, hogy megrágnon egy falatot a szendvicséből. – Szeretnék gyerekeket meg egy házat, és tarthatnék néhány saját hörcsögöt is.

Ez rendben is van, gondoltam, amíg nem akar békákat tartani.

– És persze szeretném, ha szabadok lennének az estéim, és a családommal tölthetném őket. Valahogy jobb állást kell találnom, kishaver – fejezte be elgondolkodva Aldo.

– Neked ez nem lehet probléma – kunkogtam.

Aldo azonban sokkal csendesebb volt ezen a közös vacsorán, mint szokott. Próbáltam felvidítani egy kis karikázással, de teljesen elmerült a gondolataiban. Végül összegyúrte a papírzacskót.

– Azt hiszem, ma nem vagyok jó beszélgetőtárs, Spuri. Le fogodom, hogy még ez a béka is szórakoztatóbb nálam.

– Reménytelen eset – kunkogtam lesújtva.



Miután Aldo kitakarította a termet és elment, nekiálltam gondolkodni. Személy szerint úgy gondoltam, hogy Aldo emberileg már olyan jó, amilyen jó csak lehet. Nagyon fog hiányozni, ha máshová megy dolgozni. De a barátom, és ha egy jobb állásra van szüksége, segítenem kell neki.

Elkezdtem lejegyezni az ötleteimet a füzetembe, és teljesen megfeledkeztem az idő múlásáról. Később egy kis locspocsolásra lettem figyelmes. Szinte már ki is ment a fejemből a szomszédban lakó tudjuk ki.

– Hé, mi a pálya, Héka? – kiabáltam át hozzá. Talán átgondolta, hogy milyen udvariatlan volt, és most bocsánatot szeretne kérni.

De nem jött válasz, csak locs meg pocs meg licsilocs. Én a magam részéről undorító dolognak tartom a pancsolást. Szeretem a hagyományos, időigényes módon rendbe tenni magamat: a nyelvemet, a fogaimat, a mancsaimat és a karmocskáimat használva. Alaposan tisztálkodom mindennap. A 26-os terem diákjai pedig szeretik nézni. Legalábbis szerették, amíg gülüşzem be nem tette ide a tappancsait.



Mégis, mivel közös asztalunk van, úgy gondoltam, hogy legalább meg kell próbálnom ÚJRA-ÚJRA-ÚJRA barátságosnak lenni vele.

– Jót fürödtél? – kérdeztem.

Nem jött válasz. Még csak locspocs sem. Viszont más új zajt hallottam: a tücsköket. Szóval tényleg élnek!

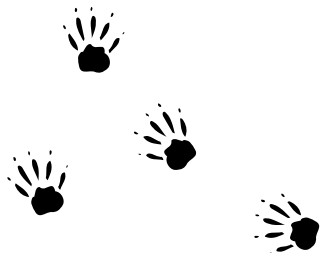
Héka elég zajos ételt eszik. Az én hörcsögrágcsám és ízletes lisztkukacom nem ad semmilyen hangot, legalábbis addig, amíg a fogaim közé nem kerül. De a tücskök – akiket igazából sajnálok – fura, éneklő hangot hallattak: cirip, cirip! Úgy tűnik, ők is éjszakai állatok, mint én.

Hosszú éjszakának ígérkezett, zajos tücskökkel és néma békával fűszerezve. Felugrottam a karikámra, és megpróbáltam kifutni magamból a feszültséget.

Nem sikerült.

„Az egyetlen módja annak, hogy barátot szerezzünk, ha magunk válunk azzá.”

*Ralph Waldo Emerson, amerikai költő és esszéíró*





### 3. Hajjaj, nagy a baj!

**M**egmondom, milyen volt az egész hét: SZÖRNYŰ-SZÖRNYŰ-SZÖRNYŰ! Nyilván most tartották az Országos Békafenntartó Hetet, mert egész héten csak a békákról volt szó a 26-os teremben.

Először is, Mrs. Brisbane mindenkit megtanított, hogyan kell Hékára gondot viselni. Az osztálytársaim mind köré gyűltek, ahogy gumikesztyűt húzott, felkapta a rovartartót, és beleszórt néhány tücsköt a terráriumba. A tanárnő nem igazán örült, amikor kiderült, hogy elég nagyok és rondák. Ahogy ide-oda szökkentek az üvegfalak között, nem csoda, hogy Hékát *PONG*ásra készítették.

– Láttátok a nyelvét? – harsogta A. J. – Legalább 20 centi hosszú!

– Jaj, bekapott egyet! – sikkantott Heidi.

– Ez durva! – motyogta Seth, miközben Héka a többi tücsköt is elkapta hosszú nyelve segítségével.

– Meg akarom simogatni – szólalt meg Mandy, és mielőtt bárki is megállíthatta volna, félretolta a terrárium tetejét, belenyúlt, és felkapta a nagy zöld kupacot.

– Mandy, ne! – kiáltotta Mrs. Brisbane. De elkésett.

– Lepisilt! – visított Mandy, és visszadobta Hékát a helyére. Nem is hibáztatom a kislányt. Micsoda elkunkoghatatlanul udvariatlan magatartás ez? Hát illik így viselkednie egy osztálykedvencnek?

– Oh-uh-oh – ugrott hátrébb Seth, és a kezét rázta.

Gail persze kuncogott, és vele a többiek is.

– Menj, és alaposan mosd meg a kezed! Szappannal és forró vízzel! – mondta Mrs. Brisbane Mandynek. A többieknek pedig ezt: – A békák így reagálnak, ha megijednek valamitől. Szegény Hékával nagyon óvatosnak kell lennünk. Ha meg kell érintenetek, mindig húzzatok gumikesztyűt! Csak úgy emeljétek fel, ha a vállai alatt fogjátok meg. Soha ne nyomjátok meg a hasát, mert azzal sérülést okozhattok neki.

Ezután visszaparancsolta az osztálytársaimat a helyükre (kivéve Mandyt, aki még mindig mosta a kezét). Aztán újabb dolgokat tanultunk meg a békákról. Amikor megszületnek, nem olyan kis édíbédik, mint a hörcsögök. NEM-NEM-NEM! Fura kis ebihalként jönnek a világra, majd formátlan, csúf kis porontyokká válnak, és végül hatalmas, zöld kupacra hasonlító, gülüszemű béka lesz belőlük.

Valami fura oknál fogva mindenkit borzasztóan érdekelték a békák, kivéve Tabithát és engem. A kislány sokkal több figyelmet fordított a mackójára, mint bármi másra az osztályban.

Véletlenül hallottam, amikor Mandy panaszkodott a többi lánynak, hogy Tabitha egyáltalán nem barátságos.

– Próbáltam bevonni őt a játékba a szünetben, de semmi más nem érdekelt, csak az a rongyos, öreg medve. Akár egy kisgyerek.

– Talán csak félénk – motyogta Sayeh. Örültem, hogy Sayeh végre meg mert szólalni. De a többi lány úgy döntött, hogy Tabitha igenis barátságatlan.

Mint ahogy valaki más is, aki új volt a 26-os teremben.



Sok békaokosság után Mrs. Brisbane áttért a költészetre.

Először is elolvastunk egy roppant rémisztő verset egy tigrsről. Aztán egy másikat egy méhecskéről, majd egy bugyuta versike következett egy lila tehénről. Vannak versek, amelyek rímelnek, és vannak, amelyek nem. Viszont nagyon sok szó rímel, mint például a „holt” és a „holt”, vagy a „kecske” és a „fecske”. (Vicces, hogy ez a két szó rímel, nem?)

Éjjel, míg Héka csak bámult bele a világba, én rímelő szavakat gyűjtöttem a füzetembe. Inkább, mint hogy beszélgetni próbáljak vele, miközben ő továbbra is játssza a néma békát.

Pimasz grimasz, csupasz kupac. Milyen érdekes, hogy ezek a szavak is rímelnek!

Néhány napnyi versolvasás után Mrs. Brisbane azt mondta, itt az ideje, hogy megírjuk első saját verseinket. Most még annál is hangosabb volt a morgolódás, mint amikor először említette a tollforgatást. Mrs. Brisbane felemelte a kezét, ami azt jelentette, hogy mindenki csendesedjen el.

– Mindezt a Valentin-nap előkészületeként csináljuk, amikor az osztályunk be fog mutatkozni a szülők előtt a Versünnepen.

Mindenkinek el kell mondania egy verset, amit maga írt, vagy amit nagyon szeret.

Már senki nem morgolódott, sőt, néhányan kifejezetten izgatottnak tündek. Még *Figyelj-ide*-Art-Patel is odafigyelt.

Mrs. Brisbane elmagyarázta, hogy egy legalább hatsoros verset kell írunk egy állatról. A verssoroknak természetesen rímelniük kell. Mandy felemelte a kezét, és a tanárnő felszólította.

– Az én nevem rímel a „benti fény”-re – jelentette ki büszkén.

– Valóban, a „Mandy Payne” rímel a „benti fény”-re – mosolyodott el Mrs. Brisbane. – Van még valakinek rímelő neve?

– A „Richie” rímel arra, hogy „kicsi”! – tört ki A. J.-ből.

– Micsoda? – kapta fel a fejét *Ismételd-meg*-Richie.

Közben az én agyamban is szavak röpködtek. Spuri-buri-duri-luri...

– A „Gail” meg arra, hogy „dél”! – Heidi természetesen megint elfelejtett jelentkezni.

– És arra, hogy „fél” – dűnnyögött Kirk.

– Hallottam, Kirk Chen – szólt rá Mrs. Brisbane.

– A „Kirky” meg a „kergé”-re – szólalt meg újra Heidi, aki mindig készen állt, hogy megvédje a barátnőjét.

– Nos, ennyi elég is lesz – mondta határozottan a tanárnő. – A „Kirk” rímel a törtre is, de erre majd matematikaórán visszatérünk.

Még soha nem láttam az osztálytársaimat ennyire igyekezni. Richie a ceruzája végét rágta, Seth a lábát rázta, Heidi többet radírozott, mint írt, Kirk a fejét vakargatta, Miranda pedig csak írt és írt és írt. Aztán hirtelen megállt, és felemelte a kezét.

– Mrs. Brisbane, rímel valami a „hörcsög” szóra? – kérdezte.

– Kérdezzük meg az osztályt! – javasolta a tanárnő. – Van valakinek ötlete?

Bizony, ilyen nehéz kérdést csakis *Arany*-Miranda tehetett fel. Mindenkit úgy elgondolkoztatott, olyan csönd lett, hogy

még a ceruzapottyánást is meg lehetett volna hallani. Tényleg le is esett két ceruza.

– „Köcsög”? – szólalt meg valaki.

– Jelentkezz, Heidi! – mondta Mrs. Brisbane, majd a táblához lépett. – Nos, gyerekek, mit gondoltok? A „HÖRcsög” rímel a „KÖcsög” szóra?

Felírta a két szót a táblára, és újra megkérdezte:

– Nos, halljátok? Mintha nem egészen ugyanolyan lenne, ugye?

Hát, reméltem is, hogy nem. A köcsög egy cserépedény, nem olyan csinos kis jószág, mint egy hörcsög. Arról nem is beszélve, hogy gyakran mondják buta emberekre, én meg, ugye, eléggé okos kis hörcsög vagyok.

– Talán egy másik szóra kellene rímet keresned, Miranda – javasolta a tanárnő.

– Próbáld a „Spuri”-t! – kunkogtam bátorítóan. Kell lennie valaminek, ami rímel rám.

– Próbáld ki a „békát”! – kiáltotta A. J.

– Halkabban, A. J.! – szólt rá Mrs. Brisbane.

– És jelentkezz! – tette hozzá *Jelentkezz-Heidi*.

Mrs. Brisbane megrázta a fejét, és elkezdett szavakat írni a táblára, ahogy az osztálytársaim egymás után újabb és újabb ötletekkel álltak elő: béka, véka, téka, Réka.

Semmi nem rímel a „hörcsög”-re, de egy csomó minden rímel a „béká”-ra. Micsoda csalódás! Vajon hány szó rímelhet a „búbánatos”-sal? Például a „sajnálatos” és az „utálatos”?



A szünet után Mirandán volt a sor, hogy kitakarítsa a ketrecemet. Ő mindig különös gondot fordít a kakisarok tisztán

tartására, illetve az alom és a víz cseréjére. Ráadásul mindig hoz nekem valami finom falatot, mint például egy darabka karfiolt. Nyami!

– Sajnálom, Spuri. Annyira szerettem volna rólad írni a verset – mondta. – De azt hiszem, inkább Clemről kell írnom.

Clem Miranda kutyája volt, az, aki megpróbált felfalni engem, amikor először náluk jártam. Nem is értettem, *Arany-Miranda* hogyan lakhatott együtt Clemmel.

Aznap éjjel megírtam életem első versét. Megkérdeztem Hékát, hogy akarja-e hallani. A hallgatása nem volt túl bátorító, de azért felolvastam neki.

*Mikor Ms. Mac magamra hagyott,  
Szomorú voltam – HA J!-HA J!-HA J!  
Mikor Clem vacsorának nézett,  
Reszkettem nagyon – JA J!-JA J!-JA J!  
És most itt van nekem Héka,  
Roppant külön egy FA J-FA J-FA J,  
Ez életem legrosszabb hete,  
Nyomomban jár a BA J-BA J-BA J.*

Vártam volna, hogy Héka majd éljenzésben tör ki, vagy legalább mond egy bátorító PONG-ot, de csak hallgatott. Amikor átnéztem hozzá, fülig ért a szája, úgy vigyorgott. Már ha a békáknak van fülük. Akárhogy is, a mosolya egyáltalán nem dobott fel.



Másnap némileg jobban éreztem magam, ugyanis péntek volt, ami azt jelentette, hogy végre megszabadulhatok kicsit

a 26-os teremről és attól a léha békától. Minden hétvégén más osztálytársam vitt haza, és rengeteg remek kalandban volt részem minden családnál. Egyszer még maga Morales igazgató is hazavitt!

Úgy volt, hogy ezen a hétvégén, hosszas várakozás után, végre *Várj-csöngetésig*-Garth-Tugwell-lel fogok hazamenni.

– Hékat is magammal vihetem? – kérdezte Garth.

– Úgy gondolom, Héka maradhat itt is – válaszolta Mrs. Brisbane. – A békáknak nem kell naponta enniük, csak amikor még nagyon fiatalok.

Érdekes módon már nem is éreztem magam olyan búbánatosnak.



– Nem tud értünk jönni az anyukád? – kérdezte A. J. Garthot tanítás után.

Látni ugyan nem láttam, de hallottam a fiúkat, ahogy az iskola előtt várakoztunk a buszra. Mivel hideg volt, egy takarót terítettek a ketrecemre. De ezt sem bántam, mivel végre TÁVOL-TÁVOL-TÁVOL lehettem Hékatól. (Aki még csak annyit sem mondott: viszlát!)

– Apa azt mondta, hogy ne zavarjuk ilyesmivel, nem olyan régen gyógyult meg – válaszolt Garth. – És a te anyukád?

– Á! – sóhajtott fel A. J. – El kell hoznia a hűgomat az ovi-ból, a kicsit pedig le kell fektetnie.

– Említetted a szüleidnek Rosst? – kérdezte Garth.

Legalábbis én úgy értettem, hogy valami rosszról beszélgetnek. A takaró alatt nem lehetett tisztán érteni.

– Dehogy! Legutóbb, mikor említettem, hogy valaki piszkál engem, apa beíratott bokszórákra. Nem szerettem, hogy



az emberek megütnek. Rosszabb volt, mint az, hogy piszkálnak.

Próbáltam rájönni, mit érthet A. J. piszkálás alatt. Egy Rossz piszkálja? Egy bokszoló Rossz? De nem jutottam semmire, amíg a buszra vártunk.

– Na, gyerünk! – emelte fel Garth a ketrecemet. – És maradjunk együtt, bármi történjék is!

– Rendben. Üljünk Miss Victoria háta mögé! – suttogta A. J. – Az a legbiztonságosabb hely.

A susogó, csoszogó hangokból arra következtettem, hogy már a buszon vagyunk. Szerencsére a takaró sarka félrecsúszott, így láthattam Miss Victoriát, a buszsofőrt, amint épp hátrapillantott a válla fölött.

– Menjetek beljebb, srácok! – szólt határozott hangon. – Hohó, hölgyeim, egyikőjüknek mennie kell, nem ülhetnek hárman két ülésen. – Három elsős kislány igyekezett bepréselni magát a sofőr mögötti dupla ülésre. – Addig nem indulunk el, amíg valaki át nem ül máshová. Beth, légy szíves!

A szélső kislány félénken felállt, és elindult a széksorok között, hogy ülőhelyet találjon magának, miközben idegesen pislogott vissza a barátnőire.

– Gyerünk, gyerekek! – csattant Miss Victoria hangja.

Hirtelen – DURR! – a Beth nevű kislány elesett. Pont előttünk. A könyvei szerteszét szóródtak a busz padlóján.

A buszra néma csend telepedett, néhány pillanatig a kislány sem moccan, ám ekkor valaki megszólalt:

– Hé, csámpás, elejtettél valamit? – A megjegyzést gonosz nevetés követte.

– Te buktattad fel! – mondta A. J. a szokottnál sokkal halkabban.

– Hogy mersz megszólalni, A. J.? Minek a rövidítése is a neved? Alacsony Jeti?

A ketrec széléhez húzódtam, hogy lássam, ki beszél. Gyerekek túl NAGY-NAGY-NAGY volt. A haja tüsi, mint a rosszfiúknak, az arcán gúnyos vigyor.

Miközben A. J. és Garth felsegítette Betht, és összeszedték a könyveit, Miss Victoria hátrakiáltott:

– Garth és A. J.! Ha nem ültök le azonnal, hogy indulhasunk, szólni fogok az osztályfőnököknek!

– Bizony, Hájfej Garth, ülj le gyorsan! – csúfolódott a rosszfiú.

– Meg fogom mondani – suttogta Beth.

– Ne! – súgta vissza A. J. – Rossz attól csak még gonoszabb lesz.

Ez volt tehát a félelmetes Rossz, akiről beszéltek!

Beth végül becusszant egy ülésre a könyveivel együtt. Ahogy A. J. lépett egyet előre, Rossz kitette elé a lábát. Szóval így buktatta fel Betht is! A. J.-nek viszont sikerült átlépnie Rossz lábát, így már Garth és én (a ketrecemben) álltunk Mr. Gonosz mellett.

– Mi van a ketrecben, Hájfej? Az ebéded? – Horkantott néhányszor, de senki nem nevetett. – Vagy talán a barátnőd?

Ezzel betette nálam a kaput! Elöntötte a düh az agyamat. Muszáj volt odavisítanom ennek a fickónak.

– Ha nem tudnád, én egy aranyhórcsög vagyok, mégpedig HÍM! Te pedig egy gonosz Rossz Rossz!

– Van valakinél egy egérfogó? – vicsorgott Rossz.

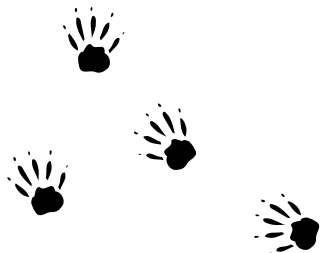
– Ti még mindig nem ültök? – kiabált Miss Victoria a kormány mögül. – Fel kell hogy írjalak benneteket, Garth és A. J.!

Garth beoldalazott az A. J. melletti ülésre, én pedig arra készültem, hogy jól megmondom Miss Victoriának, mit is gondolok. Ám a busz hirtelen meglódult, én pedig rémülten kapaszkodtam a ketrecem rácsaiba. Máris megbántam, hogy túl sok hörcsögrágcát ettem indulás előtt.

Egész héten alig vártam, hogy végre Garthszal mehessek haza. Most viszont már egyre kevésbé voltam biztos abban, hogy valaha is odaérek!

A barátság egy lélek, mely két testben lakozik.

*Mencius, kínai filozófus*





## 4. Rossz Ross

**A.** J. egy megállóval hamarabb szállt le, mint Garth.  
– Gyere át holnap! – hívta Garth a barátját.

Alighogy A. J. leszállt, Garth a busz elejébe ment, hogy minél messzebb kerüljön Rosztól.

– Az „ülj le” melyik részét nem érted? – kérdezte tőle még mindig bosszúsan Miss Victoria.

– Sajnálom, a ketrec nem fért el az ülésen – válaszolt a fiú.

– Mégis mi az ördögöt cipelsz benne?

Mielőtt azonban Garth válaszolhatott volna, a busz megállt a házuk előtt, a fiú pedig megigazította a takarót a ketrecemen, és leviharzott a lépcsőkön.

Mrs. Tugwell a ház ajtajában várt bennünket. Ugyanolyan hullámos barna haja volt, mint a fiának. Az arca ugyanolyan szeplős, orrán ugyanúgy szemüveg. Segített Garthnak elhelyezni a ketrecemet a nappali asztalán. Garth kisöccse, Andy rontott be a szobába. Neki is barna haja, szemüvege és szeplői voltak.

– Enyém! – kiáltotta.

– Nem-nem. Ő az enyém. Legalábbis erre a hétvégére – mosolygott rá Garth.

– Mesélj Andynek Spuriról! – kérte az anyukája.

– Ő egy hörcsög. Légy kedves hozzá! – magyarázta Garth. És milyen igaza volt!

– Szeretem a hörpöt – mondta Andy, és megsimogatta a pocakját. – Nyami-nyami!

Garth anyukája megmagyarázta Andynek, hogy a hörcsög nem azonos a szörppel, azaz a hörppel, ahogy Andy hívta.

Én pedig, hogy bebizonyítsam, mennyire nem vagyok szörp, felugrottam a karikámra.

– Juhé, karikahörp! – kiáltotta Andy.

Garth anyukája ekkor egy tányéron kekszket és mogyoróvaját hozott be. Hmmm, micsoda illata volt!

– Milyen volt az iskola? – kérdezte.

– Tűrhető – mondta Garth. – Anya, nem lehetne, hogy beszélsz Ross anyukájával?

– Martin Ross? – nézett csodálkozva Garth anyukája. – Amikor én találkozom vele, mindig udvarias.

– De máskor nem az – háborgott Garth. – Ma is felbuktatott egy lányt a buszon, és mindenkit csúfol.

– Hm, ez egyáltalán nem vall Martinra. És mit tett a buszsofőr?

– Semmit – húzta el a száját Garth.

– Nos, úgy gondolom, neki kellene a dolgokat rendbe tennie – jelentette ki Mrs. Tugwell.

– De ti barátnők vagytok Mrs. Ross-szal!

– Nem sokáig leszünk azok, ha elkezdek a fiára panaszkodni. Talán ha barátságosabb lennél vele, ő is kedvesebb lenne hozzád.

– Jaj, anya... – mordult fel Garth.

– Legalább próbáld meg! – erősködött az anyukája.  
Muszáj volt megszólalnom.  
– Ő a Legrosszabb Ross, akit valaha is láttam!  
– Magasságos ég, mi baja Spurinak? – rémüldözött Mrs. Tugwell.  
– Talán ő sem kedveli Martyt – motyogott Garth az orra alatt. Azért mégiscsak okos fiú.



Nem sokkal azután, hogy Mr. Tugwell hazaért, megjött Natalie, a bétiszitter. Nem nagyon értettem a dolgot, mert bébi nem volt a családban. Garth sem volt az, Andy sem, én pedig pláne nem.

Natalie-nak fekete haja volt, fekete pólót viselt, fekete nadrágot és fekete cipőt. Még a szemüvege is fekete keretes volt. A szája viszont égőpirosra volt rúzsozva.

– Rendelj pizzát! – mondta Garth apukája, és adott Natalie-nak egy kis pénzt. – Hoztam néhány filmet a srácoknak.

– Rendben – válaszolta a lány. – Nem baj, ha közben tanulok?

– Feltéve, hogy a srácok 9-kor ágyba kerülnek – szólalt meg Mrs. Tugwell.

Ekkor Natalie a ketreccemre nézett.

– És mi legyen a patkánnyal?

Teljesen lelombozódtam. Egy nap alatt voltam már egér és szörp is, most meg patkány...

– Ő egy hörpcsőg – kiabálta Andy.

– Ja, hörpcsőg! – javította ki Natalie, miközben a ketreccem felé hajolt. – Milyen édes! Szia, nagyfiú!

Hú! Egy nem túl sikeres hét és egy eseménydús buszozás után végre kezdtem sokkal jobban érezni magam.



Később a srácok pizzát ettek és videót néztek, míg Natalie egy vastag könyvet olvasott.

– Mi az? – hajolt át a lány válla fölött Andy. – És miért nincsenek benne képek?

– A főiskolai könyvekben nincsenek képek.

– Mi az a főiskola? – ráncolta Andy az orrát értetlenül.

Natalie felsóhajtott.

– Amikor befejezed a középiskolát, és jó állást akarsz szerezni, például orvos vagy ügyvéd lenni, esetleg tanár, akkor főiskolára vagy egyetemre kell járnod.

– Én tudom – szólt közbe Garth –, a Városi Főiskola ott van az utca végén.

– Én is oda járok – válaszolt Natalie. – Pszichológiát tanulok. – Ahogy kimondta, ez az óriási szó úgy hangzott, mintha tüsszentene – haptic! –, de a könyvére így volt írva: „Pszichológia”. Feljegyeztem a füzetembe. (Remélem, soha nem kerül elő a helyesírási dolgozatban.)

– A pszichológia azzal foglalkozik, hogy mi van az emberek fejében – nyúlt a lány Andy felé.

– Agyturkász – vigyorgott Garth.

– Ne mássz bele a fejembe! – visított Andy, és leugrott a kanapéról.

Natalie felnevetett.

– Na, nem így vizsgáljuk az agyat. A pszichológia azt tanítja meg, hogyan gondolkodnak az emberek. Tudjátok, hogy mire gondolok?

Andy megrázta a fejét.

– Arra gondolok, hogy ideje aludni menni – válaszolt Natalie. – Kilenc óra van.

Mindkét fiú felhördült.

– Még nem akarunk! – ellenkezett Garth.

– Nem kényszeríthetsz – jelentette ki Andy határozottan, és összefűzte a karjait.

Meglepetésemre Natalie hátradőlt a széken, és elmosolyodott.

– Igazatok van, nem kényszeríthetlek benneteket.

– Mi? – Andy szeme majd kiugrott a helyéről, úgy elkerekedett a döbbenettől.

– Miért nem tesztek be még egy filmet? Fenn maradhatunk, amíg a szüleitek haza nem érnek – folytatta a lány. – Jó muri lesz!

– Igen! – kiáltott fel Garth, majd vidáman pacsit adtak egymásnak az öccsével.

Én viszont kissé zavarban voltam. Hát nem azt mondta Mrs. Tugwell, hogy a fiúknak kilenckor ágyban a helyük? Biztos voltam benne, hogy Natalie-nak elment az esze.

Garth visszakuporodott a kanapéra, de egy perc múlva lehervadt arcáról a mosoly.

– Szerinted anya és apa mikor ér haza?

– Nem mondták – vont a vállát Natalie.

– Nem lesznek mérgesek, ha ébren találunk minket?

– Hát, megtudjuk, amint hazaérnek – válaszolt a lány cinikus mosollyal az arcán.

Most már Andy is kezdett kétségbeesni.

– Szerintem irtó dühösesek lesznek, hogy nem vagyunk ágyban.

– Akkor mi legyen? – kérdezte Natalie. – Még van időnk tévét nézni.



Garth felállt, és hatalmasat ásított, majd így szólt:

– Én mintha már eléggé fáradt lennék.

– Én is – nyújtózkodott Andy.

Natalie elmosolyodott.

– Nos, ha valóban így gondoljátok, akkor menjetek, készüljétek a lefekvéshez! Hamarosan én is felmegyek.

A két fiú felrobogott az emeletre, Natalie pedig halkán kuncogni kezdett, majd a ketrecemhez hajolt.

– Látod, Spuri hörcsög, ezt hívják „fordított pszichológianak”. Úgy veszed rá az embereket, hogy azt csinálják, amit szeretnél, hogy az ellenkezőjét mondd nekik.

Sok mindent tanulhatsz egy főiskolán.

És sok mindent tanulhatsz egy jó bébiszittertől is.



Másnap délután A. J. átjött Garthhoz játszani. Mrs. Tugwell elvitte Andyt cipőt venni. Mr. Tugwell a számlákat rendezgette a konyhában. A fiúk kettesben voltak a nappaliban.

– Spurinak szüksége lenne egy kis mozgásra – mondta A. J. – Engedjük ki egy kicsit!

– Rendben. Te vigyázol rá, amíg én kitakarítom a ketrecét.

A. J. óvatosan kiemelt, miközben Garth gumikesztyűt húzott, és elkezdte kitakarítani az otthonomat. Mindkét fiú felnevetett, amikor Garth a kakisarokhoz ért – ezen mindenki nevet –, de végül nagyon szép munkát végzett. Míg dolgoztak, beszélgettek.

– Szerinted van rá esély, hogy apukád elvigyen minket az iskolába hétfőn reggel? – kérdezte Garth.

A. J. megrázta a fejét, miközben óvatosan simogatott.

– Korán kell munkába mennie. És a te apukád?

Garth is csak a fejét rázta.

– Apa mindig azt mondja, hogy neki gyalogolnia kellett annak idején az iskolába, szóval örüljek, hogy busszal járhatok.

– Értem – sóhajtott A. J., és letett az asztalra.

– Vigyázz! – kiáltott Garth, azzal fogott egy kupac könyvet, és körberakta velük az asztal szélét. – Nem szeretnénk, ha Spuri megszökne.

– Talán beteg lesz hétfőn – szólalt meg újra Garth némi csönd után.

– Viccelsz? Ő a legegészségesebb az egész iskolában. Csak ne lenne olyan nagy! Megmutatnám neki! – lengette meg az öklét A. J.

– Én is – értett egyet Garth.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy a nagy és gonosz Marty Rossról beszélgetnek.

– Nem értem, Miss Victoria miért fogja mindig az ő pártját – szólalt meg újra Garth.

– Mert Marty pontosan tudja, hogyan nem kapják el.

A fiúk megint hallgattak egy sort, aztán Garthnak eszébe jutott valami.

– Az egyik szünetben Miranda épp a kútnál ivott, amikor Marty odament és félrelökte.

Már csak a gondolattól is, hogy valaki bántotta *Arany-Mirandát*, a legökéletesebb embert, felállt a szőr a hátamon.

– És megmondta Mrs. Brisbane-nek? – kérdezte A. J.

– Igen. De Marty azt állította, hogy nem ő volt – magyarázta Garth. – Hogy a közelben sem volt. És hogy biztosan Kirk tette. Így Kirk majdnem bajba került, és Miranda inkább azt mondta, hogy tévedett, csak hogy megmentse őt.

– „Kerge Kirky.” Így hívja – folytatta Garth. – Mindenkire van egy gúnyneve. Ezért nincsenek barátai sem.

Hátrébb lépett, és lehúzta a gumikesztyűt.

– No, azt hiszem, ez a ketrec tiszta.

– Remek – kuncogtam. – De mihez kezdjünk Ross-szal?

– A Ross azért elég vicces név – kuncogott fel A. J. – Gonosz Ross.

– Rosszfiú – vette fel a fonalat Garth, mire mindkét srác nevetni kezdett.

– Rosszcsont!

– Rossz Ross! Hé, ez rímel! Rossz Ross!

„Mrs. Brisbane milyen büszke lenne rájuk, ha hallaná őket!” – gondoltam magamban. Nagyon jólesett hallani őket, ahogy nevetnek, de be kell vallanom, aggódtam. Ross mintha valami egérfogóról beszélt volna. Az ilyen csapdáknak már csak az említésétől is kiráz a hideg. És nem szívesen láttam volna újra, ahogy valakit felbuktat vagy ellök.

– Na, mehetünk vissza a ketrecbe, Spuri-muri? – kérdezte Garth.

– IGEN! – kuncogtam hangosan, mire a fiúkból megint ki-tört a nevetés.

Ahogy visszakerültem a ketrecbe, a fiúk felmentek Garth szobájába. Így aztán volt időm gondolkodni. Itt volt Garth és A. J., akik igazi jó barátok. Mindig kedvesek voltak egymáshoz, összetartottak. Marty Ross nem volt kedves senkihez, és nem voltak barátai sem.

Minden osztálytársam kedvelte Hékát, de amikor én felajánlottam neki a barátságomat, elég udvariatlanul nekem ugrott. Arra jutottam, még mielőtt átadtam volna magam a délutáni szundikálásnak, hogy a barátság nem olyan egyszerű dolog, mint amilyennek tűnik.



A hétvége Garthéknál végül is elég jól telt. A tévémomon-  
dó szerint odakint nagyon HIDEG-HIDEG-HIDEG volt, így  
a Tugwell család bent maradt. Pattogtattak kukoricát – hű, de  
finom illata volt! És a kanapén összebújva tévét néztek. Akár-  
milyen boldog voltam is, azért mégiscsak aggasztott a hétfő  
reggeli buszozás. Tervre volt szükségem. És egy kis pszicho-  
lógiára.



– Biztos vagy benne, hogy a kis fickó nem fog fájni? – ag-  
gódott miattam Mrs. Tugwell, miközben Garth iskolába ké-  
szülődött hétfő reggel.

– Bundája van. És le is fogom takarni – nyugtatgatta  
Garth. Ahogy a ketrecemre dobta a takarót, teljes sötétség  
borult rám.

– Szia, Hörp! – kiabált Andy.

– Szia, Andy! – kunkogtam vissza. Elvégre a „hörp” nem is  
olyan rossz becenév.

Hamarosan meghallottam a busz fékjeinek csikorgását,  
ahogy megállt a Tugwell-ház előtt.

– Felszállás! – kiáltotta Miss Victoria. – Gyorsan találj ma-  
gadnak egy helyet!

– Túl nagy ez a ketrec, nem ülhetnék ide? – kérdezte Garth.

– Látsz itt valahol üres ülőhelyet? – válaszolt a buszsofőr. –  
Menj beljebb, és már indulunk is!

Már attól rosszul éreztem magam, hogy Rossra gondoltam.  
Ahogy Garth a busz hátulja felé haladt, hogy üres helyet ke-  
ressen, a ketrecem úgy himbálózott előre-hátra, mint hányódó  
hajó a viharos tengeren. Ez pedig egyértelműen nem tett jót a  
gyomromnak. Ahogy leültünk, a busz elindult. Egy sarokkal

arrébb viszont hirtelen megállt, én pedig átgurultam a ketrec túlsó sarkába.

– Felszállás! – kiáltotta megint Miss Victoria. – Keress ülőhelyet, A. J.!

A. J. odajött hozzánk, és így szólt Garthhoz:

– Ülj beljebb!

– Nekem kell kívül ülnöm – válaszolt Garth. – Belül nem fér el a ketrec.

A. J. átmászott Garthon, hogy az ablak mellé ülhessen. Közben pedig odahajolt a barátjához, és a fülébe suttogott:

– Látod, megmondtam, hogy itt lesz. Mindig itt van.

Ahogy a busz újra nekilódult, félrecsúszott a takaróm anyyira, hogy kiláttam. És amit láttam, nem volt kellemes. Marty Ross pont mellettünk ült.

– Hé, Garth, ez a te arcod, vagy rád dobta valaki? – kezdte máris a gúnyolódást. Láttam az önelégült vigyort az arcán, ahogy a ketrec felé hajolt.

– Ez egy ketrec vagy a pénztárcád? – kérdezte, majd huhogva röhögött a saját viccén, ami nem is volt nevetséges.

Odakint elég hideg lehetett, de nekem kezdett melegem lenni. Lehet, hogy Héka barátságtalan, de ez a Ross még nála is rosszabb. Egész hétvégén nem gondoltam Hékára. Most bezzeg minden eszembe jutott: a zöld bőre, a taszító vigyora, ahogy nekem ugrott és megijesztett. Egy békától még elviselem, de ettől a Ross fiútól biztosan nem.

Eljött a tettek ideje.

Gyorsan kinyitottam a *zár-ami-nem-zárat*, és nagy levegőt vettem, mielőtt Marty Ross lábára ugrottam volna.

– Hagyd abba a gonoszkodást, Ross! – kunkogtam rá a lehető legmagasabb és legrémisztőbb hangon. Lehet, hogy neki csak cincogásnak tűnt, de a célomat elértem.

– Fúj! – kiáltott fel Marty. – Rajtam van! Egy egér! – A karjait feldobta a levegőbe, és sikoltozott, miközben én a lábán futkároztam körbe-körbe. – Segítség! Segítsen valaki!

Az arcok elmosódtak körülöttem, és szédültem. Ahogy Marty tovább sikoltozott, a többi gyerek előbb halkán, majd egyre hangosabban nevetni kezdett.

– De hisz ez csak egy kis hörcsög! – hallottam Garth hangját, ahogy felmarkolt a tenyerébe. – Még a légynek sem ártana.

Mennyivel jobban esett, hogy hörcsögnek nevezett, nem pedig egérnek!

– Meg akart harapni! – kiabált Marty. A buszon mindenki nevetett. Még Beth és a többi elsős is.

– Mi folyik ott, Martin? – kérdezte Miss Victoria, miközben a fékre taposott.

– Rám... rám dobtak egy patkányt! – hüppögte Ross a sírás határán. – Egy óriási patkányt!

– Azt hiszem, jobb lesz, ha most azonnal ideülsz a hátam mögé – válaszolt a buszsofőr. És mire Marty előrement, elültette onnan a lányokat.

Garth óvatosan visszatett a ketrecembe.

– Köszí, Spuri – suttogta. – Nem tudom, hogy jutottál ki, de nagyon örülök, hogy megtetted.

– Mindig boldogan segíték egy barátunk – kunkogtam vissza neki.

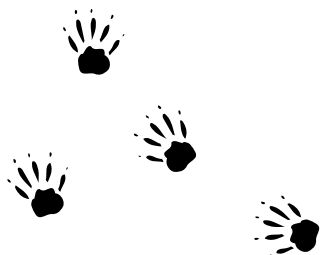
Az utazás hátralévő része eseménytelenül telt. Amikor Miss Victoria megállt a Longfellow Iskola előtt, fontos bejelentést tett.

– Ez volt a legcsendesebb út, amit valaha is megtettünk. Ezért mostantól, Martin Ross, itt fogsz ülni a hátam mögött. Mindig.

Marty nem ellenkezett. Túlságosan is igyekezett mihamarabb lejutni a buszról. De talán még hallotta, ahogy a többi utas – köztük én is – felkiáltott: Hurrá!

Egyetlen ellenség sem ér fel egy baráttal.

*Jonathan Swift, ír származású író*





# Spuri és a barátság

A hosszú téli szünet után Spuri alig várja, hogy újra láthassa az osztálytársait. Ám az első tanítási napon nagy meglepetés éri mindannyiukat. Egy új „állati” osztálytársat kapnak a gyerekek, egy békát. Spuri boldogan barátkozna, de a béka nem is törődik vele. Ráadásul a gyerekek sokkal több figyelmet szentelnek az új jövevénynek, mint régi barátjuknak...

Szerencsére Spuri továbbra is el-ellátogat osztálytársai otthonába, és egyre többet tud meg a barátságról. A világ legokosabb aranyhörcsögét pedig semmi nem tarthatja vissza attól, hogy „megszelídítse” a ridet, nem túl beszédes kételtűt.

Tízéves kortól ajánljuk!

**1 999 Ft**

ISBN 978 963 245 253 1



9 789632 452531



**Könyvmolyképző Kiadó**